

Být přítelem ticha

Jak můžeme, jak smíme rozmlouvat s Bohem? Nechceme o něco loudit jako rozmazlené děti, nepřejeme si stěžovat. Toužíme poradit se, najít vnitřní klid; spočinout s důvěrou ve slitovné, nesmírné náručí jen proto, abychom z ní načerpali posilu na cestě, kterou jsme si zvolili. Pak budeme promlouvat nehlasně, s pokornou důstojností a srdcem doširoka otevřeným. Právě tak, jako učinila spisovatelka PhDr. Olga Nytrová, publicistka, pedagožka na vysoké škole, která je aktivní v duchovenské činnosti Církve československé husitské, ve své dvacáté páté knize. Sbírku poezie příznačně nazvala *Být přítelem ticha*.

Až filozoficky pojaté verše nejsou prvoplánově kontemplativní lyrikou, avšak ani prostou afektivní a rozjímavou modlitbou v poetické formě. Zaznívá v nich totiž reálná, současná existence, skrytý proud úkolů a povinností, v něž se duchovně vyspělý člověk zodpovědně uvazuje a s hlubokou vírou ve správnost svého konání je řeší. Pak třeba nastává únava, obavy, snad i pochyby a stín osamění... Člověk spravedlivý, vedený láskou k Bohu a upřímně chápanými etickými devizami, nezůstane sám. Vždyť Bůh je obsažen ve všem krásném a vznešeném, co nás obklopuje, v drobnostech, které naplňují a zhodnocují náš život. Neobjevuje se přímo, pouze našemu vnitřnímu, pozorně vnímajícímu zraku, a hovoří k nám nejtěššími doteky duše.

Každým krokem na cestě duchovního sebezdokonalení získáváme výzbroj, s níž lze překonat jakékoliv oslabení, veškeré starosti. Poznání, kterého jsme nabyli, kultura, již jsme si osvojili, příroda, kterou jsme pochopili, přátele, které nám posílá osud... V metaforách čistých a svěžích, ve vybroušené, zkázněné dikci Olga Nytrová důvěrně vypráví o hledání základních hodnot ve světě zmítaném proměnami, osobní jistoty v čase tvůrčích výzev, pomoci během náročné intelektuální pouti.

Vyrovňuje se s otázkami, které mohou tvůrčí mysl znepokojovat, i disharmonickým prostředím postmoderní každodennosti, zbavuje se břemena vzpomínek a tíživých řešení, odkládá námahu let naplněných houževnatou prací. Neboť i biblický Jób, který se pro autorku stal symbolem lidství prozářeného vírou, „...procházel nocí / dlouho bez vyhlídky ke světlu / svého Boha se však nevzdal / odhodil vše / a skočil do žhavého jádra Boží lásky.“

Nesetkáme se tu s básnickými nástroji zbytečnými, přízemními, obnošenými či okázalými. Autorce je vzdálen rádobý poetický balast, volí jen přísně zvážené a hluboce upřímné obrazy. Její verše se podobají tůňce chladivé vody, která občerství znaveného; zelenému zákoutí, v němž spočine poutník. Jsou stejně přístupné a srozumitelné vnímavému laikovi, tak jako erudovanému intelektuálovi. Nabízí každému, kdo potřebuje poznání a zklidnění nitra, rozmluvu moderního, kultivovaného a moudrého člověka s Bytostí, jejíž přítomnost nás od věků objímá...

PhDr. Františka Vrbenská